

Sadašnjia SVETO PISMO Istina

JA SAM PUT, ISTINA I ŽIVOT. GLE, JA SAM UVIJEK S TOBOM.

Izd. 17.

LONDON, ČETVRTAK, 09. SVIBANJ, 1901.

Br. 19.

PETA ZAPOVEST 1. DEO

ELET G. WAGGONER

SLOBODA ZAKONA

„POŠTUI svog oca i majku da ti budu dugi dani na zemlji koju ti daje Gospod, Bog tvoj.“

Hajde da prvo zapazimo poslednji deo ove zapovesti, deo koji pokazuje da zakon nije ograničen na njenu primenu, već je za svu večnost. „Da ti budu dugi dani na zemlji koju ti daje Gospod Bog tvoj.“ Razmotrite okolnosti davanja zakona. Gospod je upravo izveo svoj narod iz Egipta, iz kuće ropstva. Očigledno je onda to, da ih nije vodio u ropstvo: prema tome zakon nije, kao što neki pretpostavljaju, jaram ropstva, već je dar da oslobodi čoveka. Gospod je izveo narod iz ropstva, da može biti slobodan da drži njegov zakon. „Izveo je svoj narod sa radošću, i izabrane svoje sa veseljem... da se mogu pridržavati njegovih propisa, i držati njegove zakone.“ Ps. cv 43, 45. „Hodaću u slobodi, jer tražim tvoje odredbe.“ Ps. cxix 45. Toliko je daleko zakon da bude ropstvo, da ga samo slobodni ljudi mogu držati. Zakon je istina

(Ps. cxix 142), a istina oslobađa. Jovan viii 32.

ZEMLJA KOJU GOSPOD DAJE

ŠTA je zemlja o kojoj se govori u ovoj zapovesti? Narod kom je rečeno je dobro razumeo, ili je bar imao način da razume. Rečeno im je, čak pre nego što su napustili Egipat, da se izbavljaju u ispunjenju Božjeg obećanja Avramu stotinama godina ranije. Bog je rekao: „Sa njima sam i sklopio svoj savez da ću im dati zemlju Hanan, zemlju njihovog proputovanja, u kojoj su oni bili tuđinci. A čuo sam i stenjanje dece Izraelove, koju Egipćani drže u ropstvu, i setio se svog saveza. Zato reci deci Izraelovoj: ‘Ja sam Gospod i izvešću vas ispod tlačenja Egipćana; ja ću vas osloboditi iz njihovog ropstva; ja ću vas izbaviti rukom ispruženom i velikim kaznama. I uzeću vas sebi za narod, i ja ću vam biti Bog; i znaćete da sam ja Gospod, Bog vaš, koji vas izvodi ispod tlačenja Egipćana. I odvešću vas u zemlju za koju sam se zakleo da ću je dati Avramu, Isaku i Jakovu; i daću je vama u nasleđstvo: Ja sam Gospod.’“ Izl. vi 4-8.

Kada je Bog dao ovo obećanje Avramu, rekao je, „Utvrdiću svoj savez između sebe i

tebe i semena tvog nakon tebe u njihovim naraštajima, savez večan, da budem Bog tebi i tvom semenu nakon tebe. Tebi ću, i tvom semenu nakon tebe, dati dovek u posed zemlju u kojoj si stranac, svu zemlju Hanan; i biću njihov Bog“. Post. xvii 7, 8. Zemlja je obećana Avramu, kao i njegovom semenu, i oboje, on i oni treba da je imaju za večno posedovanje. Ipak Bog „mu nije dao nikakvo nasleđstvo na njoj, ne, ni toliko da položi stopalo“. Dela vii 5.

Međutim, Avram je umro u punom uverenju vere; jer mu je Bog rekao, kod činjenja zaveta, da će umreti pre primanja obećanog nasleđstva. Vidite Post. xv 13-18. Toliko dobro je Avram razumeo da obećana zemlja može biti primljena samo preko vaskrsenja mrtvih, i biće poklonjena kada Bog vaskrsne sve one koji spavaju u Isusu. „Obećanje da će biti nasleđnik sveta, nije bilo za Avrama ili za njegovo seme preko zakona, već preko pravednosti vere.“ Rim. iv 13.

SVET KOJI DOLAZI

PREMA tome, zemlja obećana Avramu je bila zemlja, a da je to zemlja na koju se upućuje u zapovesti pokazano je u Ef. vi 2, 3, gde je zapovest ovako citirana: „Poštuj svog oca i svoju majku; što je prva zapovest sa obećanjem; da ti može biti dobro, i da možeš dugo živeti na zemlji.“ Cela zemlja je data svakom koji svojom poslušnošću pokaže da je on sam dete Avramovo. Međutim ne zemlja kakva je sada. Oh, ne; Bog nije dao ovaj sadašnji zli svet čoveku. Najsrrotnije za našeg Oca je to, kada se ljudi svađaju okolo kog dela ove zemlje kakva je sada, i prisvajaju je kao svoju po pravu, na osnovu Božjeg dara.

Pretpostavite da vam vaš prijatelj, dobro poznat da je vrlo bogat, obeća da će vas održavati u odeći, i da objavi ovo obećanje kao nešto od velike vrednosti, a onda vam da samo neku istrošenu odeću, podignutu u zalagaonici. Ne biste se time hvalili, i pozivali pažnju na to kao dokaz njegove velikodušnosti. Ljudi koji bi znali za posao bi rekli: „Mislim da tako bogat čovek kao taj može učiniti bolje nego da ti da staru odeću“, i osećali biste se osramočeno zbog svog poznanstva. Dakle imamo previše poštovanja prema našem nebeskom Ocu, da bismo bilo kome rekli da je to ova stara, istrošena zemlja ono što nam je on dao za posedovanje. On je Kralj, i daje kao kralj. Štaviše znamo da nije ovaj sadašnji zli svet to što nam je garantovano obećanjem, jer je data zemlja za večno posedovanje, a ovaj svet „prolazi, i njegova požuda“. Međutim mi, „prema njegovom o-

bećanju, iščekujemo nova nebesa i novu zemlju, na kojoj prebiva pravednost“.

Zemlja u koju je Bog vodio Izrael iz njihovog ropstva bila je njegovo sopstveno prebivalište, kao što čitamo u Mojsijevoj pesmi, kada su stajali na obali Crvenog Mora, oslobođeni od svojih protivnika. „U svojoj milosti poveo si narod koji si otkupio; u svojoj snazi si ih do svog svetog prebivališta vodio.“ „Ti ćeš ih dovesti i posaditi ih na gori svog nasleđstva, na mestu koje si, Gospode, načinio da u njemu prebivaš, u Svetinj, Gospode, što su je ruke tvoje utemeljile. Gospod će vladati u vek vekova.“ Izl. xv 13, 17, 18. Ovo će biti ispunjeno kada „Božje prebivalište bude sa ljudima i on će prebivati sa njima i oni će biti njegov narod; i sam Bog će biti sa njima i biće Bog njihov. I obrisaće im Bog svaku suzu sa očiju; i neće više biti smrti, ni tuge, ni jauka, ni boli više neće biti: jer ono prethodno je prošlo“. „I neće više biti prokletstva, nego će prestolje Božje i Jagnjetovo biti u njemu i sluge će mu njegove služiti i gledati lice njegovo; i ime će njegovo biti na njihovim čelima.“ Otk. xxi 3, 4; xxii 3, 4.

Međutim Izraelci nisu poverovali, i tako nisu mogli ući u obećanu zemlju. Jevr. iii 18, 19. Ipak obećanje, kao što smo već pročitali, i dalje važi. Nekoliko stotina godina posle vremena za ispunjenje obećanja na koje se Bog zakleo Avramu, ali koje Izraelci nisu prihvatili zbog neverovanja, Bog je Davidu ponovio obećanje. U to vreme David je bio kralj nad celim Izraelom, i „Gospod mu je dao da počine naokolo od svih svojih neprijatelja“, a kraljevstvo je dostiglo najveću meru moći i teritorije nego što je ikada postiglo. Zatim mu je Bog rekao: „Ja ću odrediti mesto za svoj narod, Izrael, i posadiću ih da mogu prebivati na svom mestu da se ne sele više; niti će ih više zla deca mučiti, kao ranije.“ 2. Sam. vii 1, 10.

Prema tome, očigledno je to da bilo kakvo vraćanje Jevreja na njihov raniji posed u Palestini nikako ne može biti ispunjenje Božjeg obećanja. U vreme njihovog najvećeg zemaljskog prosperiteta, oni nisu bili u svojoj sopstvenoj zemlji, zemlji za koju je Bog obećao da će ih posaditi na njoj. Kada je David predao kraljevstvo Solomonu, rekao je Gospodu, „Mi smo stranci pred tobom, i pridošlice, kao što su bili svi naši očevi: naši dani na zemlji su kao sena i niko ne ostaje“. 1. Dn. xxix 15.

Prava zemlja Hanan, zemlja gde će Bog posaditi svoj narod tako da njihovi dani mogu biti dugi na njoj, jer će je imati u večnom posedu, je cela zemlja, gde će pravednost prebivati, i deca zla ih neće mučiti. Hanan znači pokoravanje, savijanje kolena, i na toj novoj zemlji svako telo će doći pred Boga koji čuje molitvu, i obožavaće ga u Duhu i istini; jer tada „će Gospod biti Kralj nad celom zemljom; na taj dan će biti jedan Gospod, i njegovo ime jedno“. Ps. lxv 2; Isa. lxvi 22; Zah. xiv 9.

Ista istina je navedena preko proroka Amosa: „I vratiću natrag zatočeništvo Izraelovo, a oni će sazidati puste gradove i nastaniti ih; i posadiće vinograde i piti vino iz njih; načiniće i vrtove i jesti plod od njih. I posadiću ih na zemlji njihovoj i više neće biti išču-

pani iz svoje zemlje koju sam im dao, govori Gospod, Bog tvoj.“ Amos ix 14, 15. Povežite ovo sa jedanaestim i dvanaestim stihom: „Tog dana ću podići palo prebivalište Davido i zatvoriti njegove pukotine; i podići ću njegove ruševine, i sazidati ih kao u stare dane: da zaposednu ostatak Edoma i svih pagana koji su nazvani mojim imenom, govori Gospod, koji čini to.“

Mnogo godina nakon Isusovog vaskrseња, bio je sastanak hrišćana u Jerusalimu; apostoli i starešine su pričali o propovedanju Jevanđelja, i nakon što je Petar dao svoje iskustvo, Jakov je rekao: „Šimun je izložio kako je najpre Bog pohodio pagane da od njih izvede narod svom imenu. Sa tim su u skladu i reči proroka; kao što je pisano: ‘Nakon toga ću se vratiti i ponovo sagraditi pali šator Davido; i ponovo ću sazidati njegove ruševine i podići ću ga, tako da preostali ljudi potraže Gospoda, i svi pagani na koje je zazvano moje ime, govori Gospod, koji čini sve to.’ Poznata su Bogu od početka sveta sva dela njegova.“ Dela xv 14, 18. Tako vidimo da postavljanje Izraela na njihovu sopstvenu zemlju treba da bude ostvareno kroz propovedanje Jevanđelja, koje je Božja sila da stvori nova stvorenja, i da učini zemlju novom za njihovo stanovanje. Tada će biti pokazano ono što je Bog znao „od početka sveta“, kada je zemlja bila nova. To je nasleđstvo svakog koji poštuje svog oca i svoju majku.

DUG ŽIVOT

„Da ti budu dugi dani.“ Koliko dugi? — Zauvek; jer zemlja koju nam Gospod daje treba da bude naša za večno posedovanje. Treba da budemo zasađeni u zemlju, i nikad više iščupani. Bog kaže onom kog izbavlja, „Mnogim ću ga danima zadovoljiti“. „Molio te za život i ti si mu ga dao; štaviše, i dužinu dana u vek vekova.“ Ps. xxi 4. Koliko dugo bi bilo potrebno da se zadovolji neko sa životom punim radosti? Koliko dugo pre nego što bi neko rekao da mu je dosta? U tom savršenom životu koji ništa ne može poremetiti, na taj pun dan gde „ćemo uvek osetiti svežinu jutra, i uvek ćemo biti daleko od njegovog kraja“, bogati u ljubavi i sreći, čovek nikada ne može biti umoran. Niko se nikada ne umori od života ko živi sa Gospodom. Svaki dan će biti toliko pun zadovoljstva da ništa manje od večnosti takvog blaženstva ne može potpuno zadovoljiti.

SVE ZAPOVESTI U SVAKOJ

OVA zapovest vrlo jasno pokazuje kako svaka sadrži sve. „Poštuj svog oca i svoju majku da ti budu dugi dani na zemlji koju ti daje Gospod, Bog tvoj.“ Ko god posluša ovu zapovest siguran je u večni život. Sigurno obećanje je da ko god poštuje svog oca i majku biće zadovoljen dužinom dana na novoj zemlji. Da li to znači da možemo držati ovu, a ignorisati druge? Ni na koji način; sve su jed-

nako važne. To znači da onaj ko poštuje svog oca i majku je vršitelj svih zapovesti, upravo kao što čitamo, „Onaj koji voli drugog ispunio je zakon“. Zapovest je zaista krajnje široka.